

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: I. J., zastoupená Mgr. Michalem Mazlem, advokátem se sídlem Belgická 276/20, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 525/15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 9. 2023, č. j. 5 A 82/2021-59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Michala Mazla, advokáta se sídlem Belgická 276/20, Praha 2, na náhradě nákladů řízení částku ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ministryně financí ze dne 4. 6. 2021, č. j. MF-11851/2021/48-13 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl rozklad žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Ministerstva financí (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 29. 4. 2021, č. j. MF-1185/2021/48-5, kterým byla odmítnuta žádost žalobkyně o poskytnutí informace dle § 7 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím ve znění rozhodném (dále též „informační zákon“). Konkrétně žalobkyně požadovala zaslání kopie administrativních pomůcek – Jednacíh protokolů 1/2000 a 45/1999 určených k evidenci utajovaných informací ministerstva financí. Konkrétně kopii titulní strany desek a dvojstrany (levé části se sloupci 1-7 a pravé části se sloupci 8-16) a jednacího protokolu, na kterém jsou uvedeny položky s pořadovým číslem 100-120.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále též „městský soud“), který jí shora označeným rozsudkem vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Uvedl, že při odmítnutí žádosti podle § 15 ve spojení s § 7 informačního zákona se musí povinný subjekt přezkoumatelným způsobem vypořádat s důvody odmítnutí žádosti a objasnit, proč požadovaná informace naplňuje formální i materiální podmínky zákonem předpokládaného utajení. Shledal důvodnou námitku absence materiálního znaku utajované informace. Svůj závěr přitom podepřel aktuální judikaturou Nejvyššího správního soudu. Obě správní rozhodnutí jsou za situace, kdy prvostupňový správní orgán je bezesporu původcem informace, vystavěny na odlišném právním názoru. Správní orgány nedostály své povinnosti původce informace, pakliže výslovně odmítly znovu posoudit, zda utajovaná informace (i nadále) splňuje všechny znaky pro utajení. Teprve po takovém posouzení mohou uvážít, lze-li požadovanou informaci žalobkyni poskytnout či nikoli. V případě neposkytnutí je zapotřebí v odůvodnění rozhodnutí řádným a přezkoumatelným způsobem uvést a vypořádat naplnění jak formálních, tak materiálních znaků informace. Městský soud uzavřel, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, v čem spočívá žalovaným tvrzené riziko při poskytnutí informace. Správní orgány se ve svých rozhodnutích s materiálním znakem utajené informace řádně nevypořádaly. Ztotožnil se rovněž s námitkou týkající se formálních znaků utajované informace. Správní orgány dle městského soudu bez řádného (resp. bez žádného) vysvětlení podřadily jednací protokol pod bod 2 přílohy č. 18 nařízení vlády č. 522/2005 Sb. Netvrdily ani propojenost požadované informace s Národním bezpečnostním úřadem. Pouze uvedly, že nejsou subjektem oprávněným k posouzení správnosti zařazení informace do seznamu nařízení vlády. I s touto námitkou se tedy vypořádaly velmi kusým způsobem. Z uvedených důvodů shledal městský soud napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

III.

[3] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasil, že nedošlo k naplnění třetí podmínky, která je předpokladem pro splnění formálního znaku utajované informace. Jedací protokoly považoval za souladné s nařízením vlády č. 522/2005 Sb., a to konkrétně s bodem 2 přílohy č. 18 a s ustanovením § 3, odst. 5, písm. c), d) zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 412/2005 Sb.“), utajené ve stupni Vyhrazené. Stupeň utajení pak v případě vyzrazení nebo zneužití informace odpovídá závažnosti možného způsobení újmy zájmu České republiky. Závěr městského soudu považoval za nesprávný, neboť podstatné pro posouzení naplnění třetího formálního znaku utajované informace je to, zda je daná informace objektivně pod některou z kategorií uvedenou v seznamu podřaditelná. Dodal, že formální stránka, tj. vyznačení stupně utajení Vyhrazené na jednacích protokolech pro evidenci utajovaných informací pro stupně utajení (Vyhrazené) pro rok 2001 byla na základě podnětu účastníka řízení přezkoumána, přičemž nebylo shledáno žádné pochybení. Zdůraznil, že správní orgány jsou povinny postupovat tak, aby nevyzradily podstatu obsahu utajované informace, čímž dochází ke značné limitaci toho, jak podrobně mohly důvody odmítnutí poskytnutí informace zdůvodnit.

pokračování

[4] Stěžovatel nesouhlasil ani se závěrem, že napadené rozhodnutí neobsahuje zhodnocení potencionálního rizika poskytnutí požadované informace, pročez není jeho odůvodnění dostatečné. Uvedl, že zájem státu může legitimizovat určité omezení soukromé sféry jednotlivce. Jednací protokoly jsou stěžejním dokumentem pro evidenci utajovaných informací, přičemž obsahují vymezení věci tak, aby byla vystižena podstata utajovaného dokumentu. Poskytují kompletní přehled o všech příchozích a zpracovávaných utajovaných dokumentech, včetně časové posloupnosti sledovaných kauz. Poskytnutí jednacích protokolů by mohlo vést k ohrožení činnosti zpravodajských služeb ČR a osob jednajících v jejich prospěch. Přitom by mohlo dojít k narušení či zmaření těmito službami dlouhodobě sledovaných kauz, což by mohlo mít za následek poškození významných ekonomických zájmů ČR nebo narušení důležitých obchodních nebo politických jednání ČR s cizí mocí. Je-li úkolem zpravodajských služeb získávat, shromažďovat a vyhodnocovat informace důležité pro ochranu ústavního zřízení, významných ekonomických zájmů, bezpečnosti a obrany ČR, je nutné omezení přístupu veřejnosti k informacím souvisejícím s jejich činností. Uzavřel, že z definice utajované informace je nepochybné, že nelze přesně specifikovat či blíže konkretizovat informaci, která je dle zákona o ochraně utajovaných informací označena za utajovanou. Odkázal přitom na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 14. 3. 2019, č. j. 8 A 127/2015 a ze dne 8. 2. 2018, č. j. 9 A 341/2014-37. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[5] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že znak, který explicitně reprezentuje obsah evidované utajované informace a může tak způsobit její vyzrazení, skutečně nesmí být uveden nikde na žádném místě administrativní pomůcky (tedy včetně jednacího protokolu), protože ze zákona tyto pomůcky nejsou a také ve skutečnosti běžně nebývají utajovanou informací. Uvedla, že evidenční znak utajení před číslem jednáním (včetně tohoto čísla) u administrativních pomůcek, které jsou vedeny všemi příslušnými subjekty kromě zpravodajských služeb, nemůže být sám o sobě utajovanou informací, protože pouhé číslo s evidenčním znakem utajení nemůže být způsobilé ohrozit obsah utajované informace, ani jakkoli ohrozit či znevýhodnit zájmy České republiky. Poukázala přitom na to, že z protokolu o kontrole NBÚ v roce 2019 vyplývá, že jednací protokoly požadované žalobkyní nebyly stěžovatelem utajovány. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů. Pouze je-li napadený rozsudek přezkoumatelný, může Nejvyšší správní soud přistoupit k věcnému hodnocení uplatněných námitek. K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne

4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů městský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Argumentace městského soudu je řádně a logicky odůvodněna, přičemž tyto závěry mají oporu jak ve správním spise, tak v platné právní úpravě. Nadto je třeba dodat, že stěžovatel k námitce směřující do nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku nic neuvedl.

[9] Podle § 7 věta první informačního zákona *je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne.*

[10] Podle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací *pro účely tohoto zákona se rozumí utajovanou informací informace v jakémkoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyzrazení nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139).*

[11] Podle § 2 písm. f) zákona o ochraně utajovaných informací *pro účely tohoto zákona se rozumí původcem utajované informace orgán státu, právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, u nichž utajovaná informace vznikla, nebo Úřad průmyslového vlastnictví podle § 70 odst. 4.*

[12] Podle § 4 písm. d) zákona o ochraně utajovaných informací *utajovaná informace se klasifikuje stupněm utajení vyhrazené, jestliže její vyzrazení neoprávněné osobě nebo zneužití může být nevýhodné pro zájmy České republiky.*

[13] Podle § 21 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací *na informaci, která naplňuje znaky § 4 a je uvedena v seznamu utajovaných informací, je původce povinen vyznačit svůj název, stupeň jejího utajení, její evidenční označení a datum jejího vzniku, není-li dále stanoveno jinak.*

[14] Podle § 22 odst. 2 zákona o ochraně utajovaných informací *vyznačení stupně utajení na utajované informaci musí být zachováno po celou dobu trvání důvodů utajení. Bez souhlasu původce nebo poskytující cizí moci nesmí být stupeň utajení změněn nebo zrušen.*

pokračování

[15] Bod 2 přílohy č. 18 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., je nazván „*Seznam utajovaných informací v oblasti působnosti zpravodajských služeb České republiky*“ a pod bodem 2. je uvedena položka: *Administrativní pomůcky k evidenci utajovaných informací*.

[16] Předmětem sporu v projednávané věci je, zda měl stěžovatel žalobkyni požadovanou informaci poskytnout, resp. zda žalobkyni požadované informace splňují jak formální, tak materiální znaky utajené informace. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně 14. 4. 2021 podala u prvostupňového správního orgánu žádost o poskytnutí informace, v níž žádala „o zaslání kopie administrativních pomůcek, resp. Jednacíh protokolů s označením 1/2000 a 45/1999 určených k evidenci utajovaných informací ministerstva financí, a to konkrétně o kopie titulní strany těchto Jednacíh protokolů, vnitřní strany desek a dvojstrany (tedy levé části se sloupci 1 - 7 a pravé části se sloupci 8 - 16) Jednacíh protokolů, na které jsou uvedeny položky s pořadovým číslem 100 – 120. Z veřejně dostupného kontrolního protokolu z roku 2019, který vyhotovil NBÚ na základě kontroly provedené na ministerstvu financí, jednoznačně vyplývá, že v roce 2019 tyto protokoly nebyly v žádném režimu utajení, neboť označení protokolu nenese evidenční znak utajení.“ Prvostupňový správní orgán rozhodnutím odmítl požadovanou informaci poskytnout s odkazem na obsah § 7 informačního zákona. Důvodem neposkytnutí informace bylo to, že žádost směřovala na poskytnutí konkrétních částí jednacíh protokolů pro evidenci utajovaných informací pro stupně utajení Vyhrazené, Důvěrné a Tajné, které jsou utajovanými informacemi ve stupni Vyhrazené ve smyslu zákona o ochraně utajovaných informací. Stěžovatel následně ze stejných důvodů zamítl i rozklad žalobkyně, neboť měl za to, že prvostupňový správní orgán provedl řádné posouzení materiální i formální stránky utajované informace a postupoval procesně správným způsobem.

[17] Při odmítnutí žádosti podle § 15 ve spojení s § 7 informačního zákona se musí povinný subjekt přezkoumatelným způsobem vypořádat s důvody odmítnutí žádosti a objasnit proč požadovaná informace naplňuje formální i materiální podmínky zákonem předpokládaného utajení (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2023, č. j. 10 As 241/2021-26). Pokud stěžovatel namítal, že splnil všechny tři předpoklady pro naplnění formálního znaku utajované informace, nelze mu v uvedeném přisvědčit. Předpokladem pro naplnění formálního znaku utajované informace je (i) její zaznamenání na jakémkoliv nosiči; (ii) její označení za utajovanou; a (iii) její uvedení na seznamu obsaženém v nařízení vlády, přičemž stěžovatel neměl splnit právě třetí z nich.

[18] Zdejší soud souhlasí se závěrem, že správní orgány bez řádného vysvětlení podřadily jednací protokol pod bod 2 přílohy č. 18 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., neboť tato příloha č. 18 je označena jako „*Seznam utajovaných informací v oblasti působnosti zpravodajských služeb České republiky*“, tudíž je vyhrazena pro informace v gesci zpravodajských služeb České republiky. V nyní posuzované věci správní orgány skutečnost týkající propojenosti požadované informace s Národním bezpečnostním úřadem netvrdily. Pouze v obecné rovině argumentovaly tím, že nejsou subjektem oprávněným k posouzení správnosti zařazení informace do seznamu nařízení vlády. Pouze stručně uvedly, že neshledávají důvod, proč by takové podřazení možné nebylo. Správní orgány se s třetí podmínkou formálního znaku vypořádaly zcela nedostatečným způsobem, přičemž v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nelze dohledat žádné přezkoumatelné úvahy, které je k podřazení utajené informace pod příslušnou položku v seznamu vedly. Nejvyšší správní soud se

ztotožňuje se závěry městského soudu, že vypořádání formálních znaků požadované informace správními orgány je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[19] Stěžovatel rovněž nehodnotil ani nezdůvodnil tvrzené naplnění materiálního znaku utajované informace. Tento materiální znak pak spočívá i v jen potenciálním riziku, že by její vyzrazení či zneužití mohlo způsobit újmu zájmu České republiky nebo pro něj bylo nevýhodné dle § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací. V souvislosti s materiálním znakem utajované informace je třeba poukázat na recentní judikaturu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2023, č. j. 10 As 241/2021-26 a rozsudek ze dne 20. 7. 2023, č. j. 3 As 100/2021-41, v němž ve skutkové a právně obdobné věci akcentoval roli původce informace v rámci řízení podle informačního zákona, když uvedl: „[k]oncepcí zákona o ochraně utajovaných informací je v zásadě postavena na principu odpovědnosti původce informace za stanovení stupně jejího utajení. Ustanovení § 21 odst. 1 tohoto zákona ukládá původci, aby na informaci, která naplňuje znaky § 4, vyznačil svůj název, stupeň jejího utajení, její evidenční označení a datum jejího vzniku. Ustanovení § 22 odst. 2 nedovoluje vyznačený stupeň utajení bez souhlasu původce změnit nebo zrušit. Původce je však povinen prověřovat, zda důvody pro utajení i nadále trvají a zjistí-li, že pominuly, je povinen neprodleně stupeň utajení změnit nebo zrušit (§ 22 odst. 4 zákona o ochraně utajovaných informací) a provedenou změnu či zrušení neprodleně oznámit všem adresátům utajované informace. Pokud původce za utajovanou označí informaci, která znaky pro utajení nesplňuje, anebo naopak na informaci, která znaky pro utajení splňuje, stupeň utajení nevyznačí, případně neprodleně nezmění či nezruší stupeň utajení poté, co se důvody pro utajení změnilly nebo pominuly a tuto změnu či zrušení neprodleně neoznámí adresátům informace, dopustí se přestupku (srov. skutkové podstaty přestupků uvedených v § 153 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací). Naopak fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že změní nebo zruší stupeň utajení bez souhlasu původce [srov. § 149 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně utajovaných informací].“ Je vhodné připomenout, že Nejvyšší správní soud se v rozsudku sp. zn. 3 As 100/2021 neztotožnil s názorem Městského soudu v Praze vyjádřeným v rozsudku sp. zn. 15 A 93/2020. Rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. O právě označený rozsudek městského soudu však opřel stěžovatel podstatnou část odůvodnění rozhodnutí o rozkladu v této věci. Městský soud proto v nyní projednávané věci postupoval zcela správně, pokud, na rozdíl od stěžovatele, již reflektoval aktuální judikaturu kasačního soudu.

[20] Ze shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu se podává, že prvostupňový správní orgán, který je současně původcem požadované informace, měl povinnost znovu posoudit, zda utajovaná informace i nadále splňuje všechny znaky utajení. V projednávané věci však této povinnosti nedostál a tuto povinnost následně nereflektoval ani stěžovatel. Teprve po posouzení trvání důvodů pro utajení informace může přistoupit k uvážení, zda požadovanou informaci poskytne. Rozhodne-li se poté, že informaci neposkytne, musí se s tímto závěrem řádným a přezkoumatelným způsobem vypořádat. Současně musí uvést a zdůvodnit naplnění i materiálních znaků utajované informace. Z žalobou napadeného rozhodnutí nelze zjistit, zda byly materiální znaky utajované informace naplněny, ani důvod, pro který nemohla být informace poskytnuta. Stěžovatel pouze stručně uvedl, že k jeho naplnění došlo a že případné poskytnutí by vedlo k riziku možného ohrožení zájmů státu, k poškození významných ekonomických zájmů České republiky, Evropské unie nebo jejího členského státu či k narušení, důležitých obchodních nebo politických jednání České republiky s cizí mocí. K tomu dodal, že jednací protokoly jsou stěžejním dokumentem pro evidenci utajovaných informací ve smyslu zákona

pokračování

o ochraně utajovaných informací. Své úvahy a závěry však nijak nezdůvodnil a pouze v obecné rovině konstatoval, že požadovanou informaci s ohledem na její utajení bez dalšího poskytnout nelze. Takové zdůvodnění však nemůže obstát, neboť z něj nelze dovodit nic, co by vedlo k závěru o (ne)možnosti tuto informaci poskytnout.

[21] Nejvyšší správní soud si je vědom, že správní orgány musí při odůvodnění svých rozhodnutí postupovat tak, aby případně nevyzradily podstatu obsahu utajované informace, avšak nemohou toho zneužívat tím, že svá rozhodnutí zdůvodní tak kuse, že je nebude možné přezkoumat. Z uvedených důvodů je nutné uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Na uvedeném nemůže nic změnit ani argumentace stěžovatele, v níž tvrdí, že pokud se jedná o utajovanou informaci, je logické, že k danému téměř nic neuvede. Současně na uvedených závěrech nemůže nic změnit ani snaha stěžovatele v soudním řízení zhojit nedostatky odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (v kasační stížnosti rozvedené možné riziko poskytnutí informace). Odkaz na judikaturu městského soudu je v kontextu projednávané věci nepřipadný, neboť soud zde nehodnotí důvodnost utajení informací, resp. zda byl dán důvod pro její utajení, nýbrž přezkoumatelnost rozhodnutí. Pokud požadovaná informace i nadále podléhala režimu utajení, měly správní orgány její neposkytnutí přezkoumatelně zdůvodnit.

[22] Nejvyšší správní soud neshledal důvod ke zrušení rozsudku městského soudu. Jeho argumentace odpovídá právní úpravě a judikatuře. Nejvyšší správní soud neshledal v rozsudku městského soudu ani žádné jiné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. S jeho nosnými závěry se ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje. Ze uvedených důvodů proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[23] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Ve věci měla úspěch žalobkyně, protože jí Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení za dva úkony právní služby, který zástupce žalobkyně učinil v řízení o kasační stížnosti, a to sepis vyjádření k žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a sepis vyjádření ke kasační stížnosti [tj. úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za tento úkon náleží odměna ve výši 3 100 Kč a paušální částka 300 Kč za jeden úkon právní služby, tj. 6 800 Kč bez DPH za dva tyto úkony. Zástupce žalobkyně je plátcem DPH, soud proto zvýšil odměnu o částku příslušné daně. Celkem je tedy stěžovatel povinen uhradit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2024

David Hipšr
předseda senátu